

Sygn. akt I CSK 712/10

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 26 października 2011 r.

Sąd Najwyższy w składzie :

SSN Tadeusz Wiśniewski (przewodniczący)

SSN Iwona Koper (sprawozdawca)

SSA Marek Machnij

w sprawie z powództwa L. S.

przeciwko Spółdzielni Mieszkaniowej w P.

przy udziale Stowarzyszenia Wspierania Samokształcenia W.

w W.

o nakazanie,

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym

w Izbie Cywilnej w dniu 26 października 2011 r.,

skargi kasacyjnej Rzecznika Praw Obywatelskich

od wyroku Sądu Okręgowego

z dnia 5 listopada 2009 r.,

**uchyla zaskarżony wyrok i sprawę przekazuje Sądowi
Okręgowemu do ponownego rozpoznania wraz z
rozstrzygnięciem o kosztach postępowania kasacyjnego.**

Uzasadnienie

Powódka L. S. domagała się wydania wyroku zastępującego oświadczenie woli pozwanej Spółdzielni Mieszkaniowej w P. o ustanowieniu na jej rzecz odrębnej własności lokalu mieszkalnego, tj. nakazanie pozwanej złożenia oświadczenia w formie aktu notarialnego o przeniesieniu na rzecz powódki własności lokalu nr 31 położonego w budynku przy ul. K. [...] w P. wraz z pomieszczeniami przynależnymi do tego lokalu i udziałem we współwłasności w częściach wspólnych budynku i innych urządzeń, nie służących wyłącznie do użytku właścicieli lokali oraz o przeniesieniu na jej rzecz własności odnośnej części nieruchomości gruntowej, na której jest posadowiony budynek.

Wyrokiem z dnia 8 kwietnia 2009 r. Sąd Rejonowy oddalił powództwo.

Sąd Rejonowy ustalił, że powódka ubiegająca się wraz mężem o przydział mieszkania w „Domu dla Ludzi Złotego Wieku” (dalej - jako DLZW) przy ul. K. nr [...] w P. została w dniu 22 kwietnia 1994 r. wpisana do rejestru osób oczekujących na przydział lokalu w tym domu. W dniu 22 maja 1995 r. powódka została przyjęta w poczet członków pozwanej Spółdzielni i otrzymała przydział lokalu nr 70 w tym domu, na zasadach spółdzielczego prawa do lokalu. W dniu 4 września 1995 r. na skutek zamiany otrzymała przydział lokalu nr 31. Zgodnie z regulaminem DLZW lokale mieszkalne w nim powinny być przydzielane członkom Spółdzielni w wieku emerytalnym lub rencistom, a w pierwszej kolejności osobom samotnym i małżeństwom bezdzietnym pozbawionym opieki, oczekującym na mieszkanie lub zamieszkującym w lokalach niedogodnie usytuowanych w budynkach bez dźwigu osobowego. W dniu 17 kwietnia 2001 r. powódka poinformowała pozwaną o zamiarze wystąpienia z żądaniem wyodrębnienia i przeniesienia na jej rzecz własności zajmowanego lokalu i wniosła o podanie kwoty jaką powinna uiścić, żeby stać się właścicielem lokalu. W dniu 5 czerwca 2001 r. wystąpiła o przeniesienie na nią własności lokalu na podstawie art. 46 i art. 12 ustawy z dnia 15 grudnia 2001 r. o spółdzielniach mieszkaniowych (Dz.U. z 2003 r., Nr 116, poz. 1119 ze zm. – u.s.m.). W odpowiedzi na to pozwana poinformowała ją, że Trybunał Konstytucyjny

uznał art. 46 ust. 1 u.s.m. za niezgodny z Konstytucją i zwróciła się o podanie, czy wniosek powódki ma traktować jako złożony w trybie art. 12 u.s.m., wskazując na długotrwałość procesu przekształcenia w tym trybie. Powódka ponowiła wówczas prośbę o podanie kwoty, jaką powinna uiścić w razie przekształcenia prawa do zajmowanego lokalu. Uchwałą Zgromadzenia Przedstawicieli pozwanej Spółdzielni z dnia 30 maja 2003 r. zmieniony został § 68 ust. 4 statutu Spółdzielni przez wyłączenie możliwości zawarcia umowy przeniesienia własności lokalu z członkiem Spółdzielni, któremu przysługuje spółdzielcze lokatorskie prawo do lokalu w DLZW oraz w lokalu wybudowanym z udziałem środków Krajowego Funduszu Mieszkaniowego. W § 67 statutu postanowiono, że spółdzielcze lokatorskie prawo do takich lokali nie podlega przekształceniu na spółdzielcze własnościowe prawo do lokalu. Dokonane zmiany statutu zostały zarejestrowane w Krajowym Rejestrze Sądowym a lokatorzy DLZD zostali poinformowani o nich. Pismem z dnia 24 lipca 2003 r. powódka ponownie zwróciła się do pozwanej o zawarcie umowy przeniesienia własności zajmowanego lokalu. Spółdzielnia odmówiła wnioskowi powódki ze względu na treść § 68 statutu i art. 12¹ u.s.m. Kolejny raz powódka wystąpiła z takim wnioskiem w grudniu 2007 r.

W tym stanie faktycznym Sąd Rejonowy uznał, że brak jest podstaw do uwzględnienia powództwa z uwagi na treść art. 12 ust. 1, art. 12¹ i 49¹ u.s.m. i § 68 ust. 4 statutu pozwanej, wskazując na związanie przy orzekaniu stanem prawnym obowiązującym w dacie wyrokowania, niezależnie do tego jak przedstawiał się on momencie złożenia przez powódkę wniosku. Oddalił zarzut nieważności uchwały zmieniającej statut, jako mającej oparcie w art. 12¹ u.s.m., a nadto niezaskarżonej przez powódkę w trybie art. 42 § 3 Prawa spółdzielczego – ustawa z dnia 16 września 1982 r., (tekst. jedn. Dz.U. z 2003 r., Nr 188, poz. 1848 ze zm. – dalej Pr. spółdz.). Podniósł, że zbycie lokali w DLZW uniemożliwiłoby realizację celu jego stworzenia dla potrzeb osób o określonym statusie wymagających świadczenia pewnych koniecznych usług, na co pozwala funkcjonujące w nim zaplecze. Sąd Rejonowy nie podzielił stanowiska powódki o pozbawieniu jej praw nabytych, gdyż - jak stwierdził - nadal przysługuje jej lokatorskie prawo do lokalu.

Wyrokiem z dnia 5 listopada 2010 r. Sąd Okręgowy oddalił apelację powódki od wyroku Sądu Rejonowego.

Za przyczynę prowadzącą do oddalenia powództwa uznał Sąd Okręgowy dodatkowo nieprawidłowe sformułowanie żądania przez powódkę, uniemożliwiające wydanie orzeczenia, które powinno precyzyjnie określać treść zastępowanej umowy. Odnosząc się do zarzutów apelacji, nie stwierdził podnoszonej w niej sprzeczności statutu z zasadami współżycia społecznego oraz nie podzielił stanowiska skarżącej, iż zmienione postanowienia statutu pozwanej nie są skuteczne w odniesieniu do istniejących już budynków. Stwierdził, że o istnieniu ekspektatywy nabycia własnościowego prawa do lokalu można mówić w przypadku powódki dopiero od 2007 r. a wówczas nabycie na własność zajmowanego lokalu nie było już możliwe. Wcześniejsze wnioski powódki opierały się na zupełnie innych zasadach i podstawach. Nie dopatrywał się naruszenia zasad równości członków, wskazując, że nierówność między nimi wprowadza sam art. 12¹ ust. 2 u.s.m., ani bezpodstawnego wzbogacenia pozwanej, skoro powódka nadal korzysta z lokalu przydzielonego na zasadzie lokatorskiego prawa.

W skardze kasacyjnej od wyroku Sądu Okręgowego wniesionej przez Rzecznika Praw Obywatelskich skarżący zarzucił:

- 1) błędną wykładnię art. 64 k.c. w zw. z art. 12 ust. 1 u.s.m. i przyjęcie, że powódce nie przysługuje roszczenie o przeniesienie prawa własności lokalu, do którego służy jej spółdzielcze lokatorskie prawo,
- 2) niewłaściwe zastosowanie art. 12¹ ust. 1 u.s.m. i § 68 ust. 4 statutu Spółdzielni, nieobowiązujących w dacie powstania roszczenia powódki o przeniesienie prawa własności lokalu,
- 3) naruszenie art. art. 12 ust. 1 u.s.m. w zw. z art. 215 § 2 Pr. spółdz. w brzmieniu obowiązującym w dacie przydziału powódce spółdzielczego prawa do lokalu w zw. z art. 195 § 1 k.p.c. i przez ich niezastosowanie i nieuwzględnienie faktu braku pełnej legitymacji procesowej po stronie powodowej,
- 4) błędną wykładnię art. 49¹ zd drugie u.s.m. tj. przyjęcie, że określenie „koszty postępowania sądowego pokrywa spółdzielnia” nie dotyczy kosztów zastępstwa procesowego poniesionych przez przeciwnika procesowego i nie wyłącza ogólnej zasady odpowiedzialności za wynik procesu, a w efekcie

uznanie za prawidłowe obciążenie powódki kosztami poniesionymi w pierwszej instancji przez pozwaną Spółdzielnię,

- 5) błędną wykładnię art. 316 k.p.c. przez uznanie, że dopuszczalne jest zastosowanie przepisów prawnych nieobowiązujących jeszcze w dacie powstania roszczenia,
- 6) naruszenie konstytucyjnych praw człowieka i obywatela tj. wynikającej z art. 2 Konstytucji zasady niedziałania prawa wstecz przez zastosowanie wobec powódki przepisów nieobowiązujących w dacie powstania jej roszczenia oraz prawa do sądu (art. 45 Konstytucji) i ochrony praw majątkowych (art. 64 ust. 1 i 2 Konstytucji).

Wnosił o uchylenie wyroku i przekazanie sprawy Sądowi Okręgowemu do ponownego rozpoznania.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Przepis art. 12 u.s.m., ustanowił obowiązek zawarcia przez spółdzielnię mieszkaniową, na żądanie członka, któremu przysługuje spółdzielcze lokatorskie prawo do lokalu, umowy przeniesienia na jego rzecz własności tego lokalu, po dokonaniu przez niego określonych w przepisie czynności. Przepis wszedł w życie 24 kwietnia 2001 r. Roszczenie członka o przewłaszczenie stawało się wymagalne, z chwilą wejścia w życie uchwały zarządu spółdzielni dotyczącej określenia przedmiotu odrębnej własności lokali, bądź uprawomocnienia się wyroku oddalającego powództwo o uchylenie takiej uchwały, bądź po bezskutecznym upływie, początkowo dwunastu miesięcy (zgodnie z pierwotnym brzmieniem art. 49 ust. 1 u.s.m.), a począwszy od 1 stycznia 2002 r., (po wejściu w życie ustawy z dnia 21 grudnia 2001 r. zmieniającej ustawę o spółdzielniach mieszkaniowych, Dz.U. Nr 154, poz. 1802) z upływem 24 miesięcy od wejścia w życie ustawy o spółdzielniach mieszkaniowych tj. z dniem 24 kwietnia 2003 r. Na wniosek członka spółdzielni mieszkaniowej, któremu przysługiwało żądanie przeniesienia na niego własności lokalu pierwotnie, na podstawie art. 49 ust. 2 u.s.m., sąd orzekł o ustanowieniu odrębnej własności lokalu według przepisów o zniesieniu współwłasności. Wyrokiem z dnia 20 kwietnia 2005 r., K 42/02 (OTK-A Zb.Urz. 2005, nr 4, poz. 38) Trybunał Konstytucyjny stwierdził niezgodność z Konstytucją przepisu art. 1 pkt 40

ustawy z dnia 21 grudnia 2001 r. uchylającego przepis art. 49 u.s.m., przywracając tym samym ze skutkiem *ex tunc* jego moc obowiązującą. Przepis art. 49 ust. 2 uchylony został następnie, zgodnie z regułą *lex posterior derogat priori*, z chwilą dodania do ustawy o spółdzielniach mieszkaniowych, z dniem 31 lipca 2007 r. art. 49¹, przyznającego osobie uprawnionej do żądania ustanowienia odrębnej własności lokalu, w razie bezczynności spółdzielni, prawo wystąpienia do sądu z powództwem na podstawie art. 64 k.c. w zw. z art. 1047 § 1 k.p.c. Użyte w nim określenie „w razie bezczynności spółdzielni” obejmuje każdą postać bezczynności, czyli zaniechanie podjęcia przez organ wykonawczy spółdzielni czynności niezbędnych do wyodrębnienia lokalu i przeniesienia jego własności na uprawnionego (wyrok SN z dnia 20 maja 2009 r., I CSK 379/08, OSNC 2009, nr 12, poz. 172).

Zasadnie wywodzi skarżący, że wynikający z art. 12 u.s.m. obowiązek spółdzielni mieszkaniowej przekształcenia na żądanie członka przysługującego mu lokatorskiego prawa do lokalu na prawo własności tego lokalu nie doznawał - w dacie jego wejścia w życie - wyjątków w odniesieniu do lokali mieszkalnych w domach o specjalnym przeznaczeniu. Przewidujący uprzednio możliwość statutowego wyłączenia przekształcenia lokatorskiego prawa do lokalu na własnościowe prawo do lokalu w domach o specjalnym przeznaczeniu przepis art. 219 § 3 Pr. spółdz. został uchylony z dniem 24 kwietnia 2001 r. Nawiązujący do niego art. 12¹ u.s.m. wprowadził natomiast możliwość statuowanego wyłączenia przeniesienia własności lokalu m. innymi w domach specjalnego przeznaczenia dopiero z dniem 15 stycznia 2003 r. Do statutu pozwanej Spółdzielni, zakaz taki wprowadzony został w dniu 30 maja 2003 r.

Zgodnie z art. 219 § 1 Pr. spółdz., w brzmieniu nadanym przez ustawę z dnia 7 lipca 1994 r. o zmianie ustawy - Prawo spółdzielcze oraz o zmianie niektórych ustaw (Dz.U. Nr 90, poz. 419), spółdzielnia była obowiązana, na pisemne żądanie członka, w terminie określonym w statucie dokonać przekształcenia przysługującego członkowi lokatorskiego prawa do lokalu w prawo własnościowe, składając oświadczenie w formie pisemnej pod rygorem nieważności. W orzecznictwie Sądu Najwyższego (uzasadnienie uchwały składu siedmiu sędziów SN z dnia 13 lipca 2006 r., III CZP 33/06, OSNC 2007, nr 1, poz. 1, wyrok

SN z dnia 16 maja 2007 r., I CSK 63/07, Lex nr 334971) i w piśmiennictwie jednolicie przyjmowano, że przekształcenie prawa lokatorskiego w prawo własnościowe (a obecnie przekształcenie prawa lokatorskiego w prawo odrębnej własności lokalu) następowało na podstawie umowy zawieranej przez spółdzielnię z jej członkiem. Członek składał oświadczenie woli w formie pisemnej, zgłaszając żądanie przekształcenia prawa. Spółdzielnia składała oświadczenie woli również w formie pisemnej, pod rygorem nieważności. Z art. 219 § 1 pr. spółdz. wynikało dla członka roszczenie o przekształcenie prawa, które miało abstrakcyjny (potencjalny) charakter. Roszczenie to konkretyzowało się z chwilą, gdy pisemne oświadczenie woli członka, zawierające żądanie przekształcenia prawa, doszło do spółdzielni w taki sposób, że mogła ona zapoznać się z jego treścią (art. 61 § 1 zd. 1 k.c.). Z chwilą konkretyzacji, abstrakcyjnego dotychczas uprawnienia, powstawał nowy stosunek prawny, łączący spółdzielnię z jej członkiem, z którego wynikało prawo podmiotowe w postaci roszczenia o przekształcenie prawa, będące jednocześnie ekspektatywą spółdzielczego własnościowego prawa do lokalu mieszkalnego. Roszczenie to wynikało, zatem nie ze stosunku spółdzielczego lokatorskiego prawa do lokalu, ale z odrębnego stosunku prawnego. Złożenie przez członka spółdzielni oświadczenia woli stanowiło jednocześnie element składowy umowy o przekształcenie prawa do lokalu.

W tym stanie rzeczy złożenie przez powódkę w pismach z dnia 17 kwietnia 2001 r. a następnie z dnia 5 czerwca 2001 r. oświadczenia wyrażającego wolę (żądanie) przekształcenia przysługującego jej lokatorskiego prawa do lokalu na własnościowe prawo do lokalu, a następnie na prawo własności tego lokalu oraz towarzyszące temu deklaracje uiszczenia koniecznych w dacie zawarcia umowy spłat z tego tytułu, z momentem ich dojścia do wiedzy pozwanej Spółdzielni doprowadziło do ukształtowania się roszczenia o przekształcenie przysługującego jej lokatorskiego prawa w prawo własności tego lokalu, wymagalnego po upływie 24 miesięcy od wejścia w życie art. 12 u.s.m., którego realizacji służy wytoczone przez powódkę na podstawie art. 1047 k.p.c. w zw. z art. 64 k.c. powództwo.

W konsekwencji podzielić należy zarzut skarżącego, że jego oddalenie w następstwie stwierdzenia, bez dokonania koniecznej analizy wskazanych wyżej przepisów, że powódce nie przysługuje roszczenie o nakazanie pozwanej

przeniesienia prawa własności lokalu, do którego służy jej spółdzielcze lokatorskie prawo, narusza art. 64 k.c. w zw., z art. 12 ust. 1 u.s.m.

Bezpodstawne w świetle powyższego jest także stanowisko zaskarżonego wyroku, iż możliwość uzyskania przez powódkę ekspektatywy prawa własności przedmiotowego lokalu wyłączyła dokonana później, bo w dniu 30 maja 2003 r., na podstawie art. 12¹ ust. 1 u.s.m., zmiana statutu pozwanej Spółdzielni, polegająca na wprowadzeniu zakazu przenoszenia własności lokalu na rzecz członka któremu przysługuje spółdzielcze prawo do lokalu w DLZW, oraz zakazu przekształcania lokatorskiego prawo do lokalu na spółdzielcze własnościowe prawo do lokalu (§ 68 ust. 4 i § 67).

Zgodnie z art. 316 § 1 k.p.c., sąd wydając wyrok, bierze za podstawę stan rzeczy, w tym stan prawny, istniejący w chwili zamknięcia rozprawy. Co do zasady więc, sąd powinien orzekać na podstawie przepisów prawa materialnego obowiązujących w dacie wyrokowania. Jednakże jak trafnie wskazał Sąd Najwyższy w postanowieniu z dnia 2 lipca 2004 r., II CK 421/03 (Lex 174137), o tym, jakie normy prawne mają zastosowanie do rozstrzyganego stanu faktycznego, decydują przepisy prawa materialnego regulującego określony stosunek prawny. One także decydują o tym, czy w sytuacji zmiany stanu prawnego, sąd do rozstrzyganego stosunku prawnego powinien zastosować przepisy nowe czy dawne.

Zakaz wstecznego działania prawa, oznaczający zakaz stosowania nowych przepisów do stosunków prawnych powstałych pod rządami przepisów dawnych, stanowi ogólną zasadę porządku prawnego w państwie prawnym. Ustawa co do zasady, działa tylko na przyszłość i nie obejmuje swoim działaniem stosunków prawnych powstałych przed dniem jej wejścia w życie, chyba że ustawodawca wyraźnie tak postanowi. Wsteczne działanie przepisu musi wynikać z jego brzmienia, a nie jedynie z celu ustawy.

Ustawa z dnia 19 grudnia 2002 r. o zmianie ustawy o spółdzielniach mieszkaniowych oraz zmianie niektórych ustaw (Dz. U. Nr 240. poz. 2058) nie zawiera przepisu o wstecznym działaniu wprowadzonego nią z dniem 15 stycznia 2003 r. art. 12¹ ust. 1, jak tego wymaga art. 3 k.c.

Ukształtowany przed tą zmianą prawa stosunek prawny, z którego powódka wywodzi swoje roszczenie podlegać będzie więc ocenie według przepisów obowiązujących w dacie jego powstania.

Odmienne, lecz nieprawidłowe w świetle powyższego, rozumienie przedstawionych zasad, które prezentuje zaskarżony wyrok, oparte zostało na błędnej wykładni art. 316 k.p.c.

Ekspektatywa nabycia w przyszłości jakiegoś prawa majątkowego wchodzi do majątku wspólnego małżonków, a jego nabycie następuje na rzecz obojga małżonków. W sprawie o realizację roszczenia małżonków współuprawnionych z tytułu spółdzielczego lokatorskiego prawa do lokalu o jego nabycie na własność, między małżonkami występuje czynne współuczestnictwo konieczne (zob. również wyrok SN z dnia 20 czerwca 1964, I CR 635/63, OSNC 1965, nr 7-8, poz. 116). Legitymacja czynna przysługuje nie każdemu z nich oddzielnie, ale obojgu łącznie, z takim skutkiem, że każdemu małżonkowi działającemu oddzielnie można zarzucić brak pełnej legitymacji procesowej.

Naruszenie przez sąd pierwszej instancji art. 195 k.p.c., dotyczącego współuczestnictwa koniecznego, sąd odwoławczy bierze pod uwagę także z urzędu w ramach badania naruszenia przez sąd pierwszej instancji przepisów prawa materialnego. Nieusunięcie braku pełnej legitymacji procesowej w przypadku współuczestnictwa koniecznego jest bowiem przeszkodą do uwzględnienia powództwa. W takim przypadku wyrok uwzględniający powództwo narusza prawo materialne.

Podnoszone w skardze kasacyjnej, niedopełnienia przez Sąd Okręgowy tej powinności niewątpliwie narusza art. 195 k.p.c., co jednak ze względu na motywy rozstrzygnięcia nie mogło mieć wpływu na jego treść.

Bez wpływu na nie pozostało też ostatecznie szerzej nieumotywowane stwierdzenie Sądu Okręgowego o uniemożliwiającym uwzględnienie powództwa jego wadliwym sformułowaniu, co także pozostaje poza podstawami wniesionej skargi kasacyjnej. Ubocznie jedynie pozostaje zatem w kwestii tej, dostrzeżonej zresztą po raz pierwszy dopiero przez Sąd Okręgowy w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku, wskazać, co następuje.

Ocena odnośnie do rzeczywistej treści żądania powódki uwzględniać powinna nie tylko samo sformułowanie żądania pozwu (wniesionego bez udziału profesjonalnego pełnomocnika), lecz także jego cel zorientowany na wydanie przez sąd orzeczenia zastępującego określone oświadczenie woli, stwierdzające obowiązek pozwanej złożenia oznaczonego oświadczenia woli.

Orzeczenie stwierdzające obowiązek strony złożenia określonego oświadczenia zastępuje to oświadczenie (uchwała składu siedmiu sędziów SN z dnia 7 stycznia 1967, III CZP 32/66, OSNCP 1968, nr 12, poz. 199). Jeżeli więc oświadczenie to ma stanowić składnik umowy, jaka ma być zawarta między stronami, to do zawarcia umowy konieczne jest złożenie oświadczenia przez drugą stronę z zachowaniem wymaganej formy. Nie dotyczy to jednak przypadku, gdy sąd uwzględnia powództwo o stwierdzenie obowiązku zawarcia umowy całkowicie zgodnie z żądaniem pozwu (także gdy dotyczy to zawarcia umowy przyrzeczonej w umowie przedwstępnej). W takim wypadku wyrok sądu stwierdza zawarcie umowy i zastępuje tę umowę (powołana wyżej uchwała SN z dnia 7 stycznia 1967, III CZP 32/66). Nie jest wówczas wymagane złożenie dodatkowych oświadczeń, a co za tym idzie wyrok powinien precyzyjnie określać treść umowy. Zastępcza funkcja orzeczenia zastępującego umowę, w którym sąd stwierdza jej zawarcie realizuje się ex lege z chwilą jego uprawomocnienia się. Jeżeli natomiast, w sprawie o zobowiązanie do złożenia oświadczenia o przeniesieniu własności nieruchomości, sąd zobowiązał stronę w wyroku do złożenia oświadczenia o oznaczonej treści w formie aktu notarialnego (tak jak tego domagała się powódka), to wyrok taki nie zastępuje oświadczenia woli ze skutkiem z art. 64 k.c. i 1047 k.p.c., a jedynie zobowiązuje do dokonania określonej czynności, której inna osoba wykonać nie może i stanowi podstawę egzekucji prowadzonej w oparciu o art. 1050 k.c. Wyrok taki nie prowadzi więc do przeniesienia własności (wyrok SN z dnia 5 września 2002 r., II CKN 1035/00, Lex nr 75263).

Podzielić należy przedstawioną w skardze kasacyjnej krytyczną ocenę stanowiska Sądu Okręgowego odnośnie do wykładni art. 49¹ zd. 2 u.s.m. Zgodnie z jednolitym poglądem judykatury (m.in. postanowienia SN z dnia 3 lutego 2010 r., II CZ 90/09, Lex nr 575802 i z dnia 26 stycznia 2011 r., IV CZ 100/10 niepubl.), którego bez przeciwstawienia mu istotnych argumentów przeciwnych,

nie respektuje zaskarżony wyrok, przepis ten ustawia, utrzymaną także po jego zmianie ustawą z dnia 18 grudnia 2009 r. (Dz.U. Nr 223, poz. 1779) zasadę, że strona powodowa przegrywająca proces, niezależnie od przyczyn oddalenia jej powództwa, nie jest zobowiązana do zwrotu wygrywającej spółdzielni kosztów jej zastępstwa procesowego.

Kierując się powyższym Sąd Najwyższy, w uwzględnieniu uzasadnionych w omówionym zakresie podstaw skargi, na podstawie art. 398¹⁵ zd. pierwsze, art. 108 § 2 w zw. z art. 391 § 1 i art. 398²¹ k.p.c. orzekł jak sentencji.